

"פתאום מגלים שזה רחליל"

22 יולי / 14/5/73

במסגרת של גידוש קודם, ולפיה אין לגרש בלי לתת למגרש הרחוקת לגיטימי ערר. ההחלטת בית המשפט להחזיר את הגידוש, תוך קביעה שאפשר לערער גם לאחר הגידוש, פירושה שמעשה מותר לגרש אנשים באישור ילידה, בלי לתת להם וכות ערעור, שהרי זכות הערעור עומדת להם גם לאחר הגידוש.

פרופסור נתן לרנר מהמקוולטה למספטים תקי את בית המשפט העליון על כך שהתעלם למעשה מהמספטים הבינלאומיים, ד"ר רונן שמיר, מדיה כחוג למדיניות ואנתרופולוגיה, הציע באירועיה מדידה תואר קטגוריות: כשקבע בית המשפט שאין צורך להחזיר את הגורשים, סבן ועדת הערר יכולת להגיע אליהם, מחק במזר יד את קו הגבול בין ישראל ללבנת. אין ואת המסגרת הראשונה, אשר שמרה מאז 1967 שידרס בית המשפט העליון קווי גבול בשורה ארוכה של מקרים. עם השנים נוצר מעין אטלס ובו מעין ספות המסמגת את גבולות הזכות של ישראלים ופליטי תינאים. המסורת לכל המפות האלה - שמחי הזכות הישראלים ודוגנים את מוזן לשמחה של ישראל; שמחי הזכות המלשתיניים אינם מסכים את המסמגת שנכבשו במלחמת ששת הימים.

פרופסור ד"ר רונן שמיר

פרופסורים למשפטים נגד בית המשפט העליון: "שחקן פוליטי ששוקל את מעמדו". ערב מוהים באוניברסיטת תל אביב

פרופסור אריאל רוזן צבי, דיוקן התקולעה למשפטים אוניברסיטת תל אביב:

קל מאוד להשתלח בבית המשפט העליון, אבל אילו הייתי עם חייתי מסתורף לפסק הדין בעניין המגרשים, עם זאת, אין זה פסק דיין שאציע מתקדים לתלמידים, שכן כמה שאלות יסודיות שהיא מעלה נותרו בלי הכרעה. ליפומת זאת יש כאן מסקן המאפיין צומת דרך. כיס מיוחד בין זכויות האזרח ליישולים פוליטיים. מדי חזק זו לפיני המעמד, יותר מתקדים.

אין לא מדינת מחסר שפסק הדין היה מדינה, שכן הוא מסיל גם על המשלה וגם על בית המשפט להחזיק בית המגורש במסגרת דרישפטי. על המשלה להוכיח שאין היא רואה במסק הדין החזר לגידוש המדינה, ועל בית המשפט להוכיח שלא נתן למדינה הכשר לגידוש המדינה. זה נגד הרובן גם על המשלה וגם על בית המגורש. יהיו לו תוצאות ראיות. פסק הדין בפרישת גבולות מנמט את רבטן של בית המשפט לשיטור על איוון. נגדו ציפיות מתולגויות רבות מור מבית המשפט העליון. בית המשפט הוא חלק ממערכת. אין להסיל עליו הכרעות שלא יוכל לעמוד בתן. ואין לשכות ארזי ככלות הכל, לא בניץ יום את הגדיש.

עוד הדין איבדוהו פלרטין, אחד מפרקליטי העותרים, אשר בתרגומות שפסק הדין בפרשת המגרש שים מספק הסתנה, שכן הוא התנזה פחות מקבלת שוחן. פסק הדין בפרשת המגרשים לימד אותנו שנית המשפט העליון לא יגלה דיון לגופו של עניין. בניגוד לקרימטיציה, אשר פלרטין, הוא לא היה מנהל עולטם שנית המשפט העליון במדינת ישראל יאשר את גר רוסט של 400 בני אדם, אבל עכשי הוא אינו מסוח שנית המשפט העליון לא יאשר גם את גידוש של 300 מהאלגים מעל אביב, גם כן על סיד "נהנת מודר", כשם שכיום הדינים בשטחים תמים רבים, באשר צעות יסורים ומסקים, בכיכול חולק מצודר מבצע. מוזר שילום בית המשפט העליון גם את הדיטום של תמים בתל אביב, אשר פלרטין.

זה היה ערב מוהים: רוב החיורים נגרשו לשיקולים דים, המספטים לגדיהם על פוסטי בית המשפט העליון, כמו היו אלה ידועים לכל, לרבות שיקולים מודרניים, מליטיים ופסיכולוגיים. חלק ניכר מהדורנים ביטאו תחושה שומת הפסיקה בבית המשפט העליון אינה מניחה את דעתה. אם הם צודקים ואם זו התחושה הרחוצה - העיתונות החמיצה סיפור.

הנה איתהאמה שנייה: בין האמת במציאות לבין התד מונה המגורש במסק הדין. יש ציבור - לא גדול - שנושא עיניו אל בניץ כאל מקח הברק. הם לא מסוגלים להבין את פסק הדין והוא לא את התוצאה ולא את הדרך. בית המשפט העליון כשחקן פוליטי ששוקל את מעמדו: זה דבר חדש, שאר המרים את אה.

ישע להנבין את הלחץ על בית המשפט העליון שישמח לא רק את המדינה, אלא יומכן מוהים בלתי תלויים. יש תופעה שלא מתקבלת על דעתה גנרלים ממוהים כשדוליל שולה לבניץ קנינים שמרכיבים שם תופעה, זה מביא כמעט אוטומטית להכרעת הדין נגד העותרים.

הביקוש של בניץ על הגעשה בשטחים נתן לגיטימי מביה למצב בלתי לגיטימי מבחינה מוסרית. בניץ היה יכול להימנע לשטחים כבניה מלכותית ולקבוע במי פורש שהוראות אשר אין להן מקום בחברת אנשים בני תרבות, כגון הוראות לגביעו גידושים ולחריט בתים, לא יהיו חלק מהשילטון הישראלי בשטחים. אני כמעט מוכן לתת את ראשי שהימנעות מהשימוש באמצעים כאלה לא יהיה מנועת בביטחון. אפשרות שנייה בניץ היה יכול להנדי מראש: אנוחו חלומים בשטחים על בהונת רגיליים, כמעט לא מתערכים במציאות לא היה אופק יעשות כריסה מלכותית, אבל במקום לרר דיע שמתערכים רוב התערבות מינימלית, ניפמפו במשנה שולל היה לו כימי. פתאום מגלים שזה רחליל. פרופסור ליוון שולק עמד בנב העת "פוליטי": בית המשפט העליון לא מילא את המסלול עליו כמעטק על פעולות השילטון לשם הגונה על זכויות עליו סוד. הוא אישי מעלה בניגוד להלכה שזוא עצמו פסק

מחשק המוחיין את השלמותו לשיטור על הגורק, כי אם כמוסד מושקק, על ידי הממשלה הציבורי. זה היה המניע העיקרי להחלטתו. במקום אקטיוויזם שיפוטי - חפזן פסיויות הוא נמנע מלכוון את שיקלי הכיס חזן. כרי לשיטור על אסון הציבור. היה חייל להימנע מהצרכים. על כן חולטים למעשה שלא לחולטים. הוא נהג כך כדי לשיטור ולשפר את כוחו ועמדור למסקרים חשובים יותר. זה היה פתרון אלגנטי.

פרופסור מרדכי קרמינצ'ר:

זה היה מרחן בלתי אלגנטי. מצוד בלתי אלגנטי. לנכה התמיכה הציבורית העצומה שהגידוש וכה לה, לרבות תמיכתם של שיר מרז, אפשר היה לשים הרבה כסך, כלי להסתכן, ולבא מראש את הוצאה בניץ, אבל יש איתהאמה בין תוצאות פסק הדין לבין ניתוח של נימוקד בניגוד ריגורלי. ככל שאני קורא וקורא וקורא, הנמוסר מסריב לשכנע אתי. כמעט היתי מעריף שנית המשפט יגיד - הגידוש לא תקין, אבל נוער למנע אותן ביטחוני וקצרה דינו מלהשיע זה היה אלגנטי יותר. היה כוח יותר אינטרנטי.

פסק הדין מותר עריונות יסוד של שילטון חזק, שכן הוא מחדר לשיטון לעול בניגוד לדין ובכל הסמכה העיקת - כמות הגורק, מבחינה זו שום מקשר בין הכרעת בניץ בפרשת המגרש לפסק הדין בפרשת המגרשים בשטחים החדר חזק מקור המסכה לשילטון. זה לא מתיישב עם שילטון חזק.

שאלה מפורדה: מה באמת השכו השופטים. האם באות השכו שהשילטנות הוציא 415 חוזי גידוש איבי וירודואליים, שלל אחי מניא בנרק סראויים אים באמת חשוב שאין צורך אנתרז למסור לא המכנה שיהומה למגורשים כמה זמן כחנן השלמותו כל מסרה ומסרה

פרופסור מרדכי קרמינצ'ר חיבר לא מספר דר אלון דמויני בין שניים השופטי בית המשפט העליון, ובו שיחזר את שיקולים שקדמו כבר כל להחלטתם להחזיר למעשה את גידושם של 400 תושבים מהשטחים, בלי לקבוע אם היה יסוד לשילטון מוהם את הזכות לערער על גידושם לפני שכובע. רען הפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית התכוון לקרוא את מה שכתב ברבישיה שהיה השבוע באוניברסיטת תל אביב. אך כה חריפים היו החברים, עד שהוד לים לגנון אתם. הוא חשש שיחזר בכחנת "יילות בית המשפט". במקום לשחר את שומעיו בנידוש על מה שיסיל היה להניב את מסיקה השופטים, מתח קרמינצ'ר ביקורת ממומקת על המסיקה ועל המוסקים כאחור. גם את זה לא עשה בקלות ראש: שנתו נגדה לפני שהחליט להגיד מה שאמר, סיפור.

דרכי היו אכן חריפים מאוד וכמוהם רבניהם של המשה מרזים אחרים, כולם מאוניברסיטת תל אביב ושל שודת דוברים מוקהן; למעשה אני מתקשה לומר מתי החלל בפומבי האשמת כה חמורה נגד בית המגורש העליון כבאותו הערב. אם איני מוה, איש מהדברים לא ריפז את דרכי: בקלישה המוקבלת "עם כל הכבוד", וצלי אין זה מקרה כי על בית המשפטפים ברבישיה נגדו שומטי בית המשפט העליון הציבורית ובכנעו לה, כמסוה כשרי המבר שלק. רק אחרי הרברים, הפרופסור אריאל רוזן צבי, הגן על השופטים, אך עשה זאת "כספה רסה", כפי שאמרם בחגיגה מוכס שהעניין לא היה מדיע להכרעת בית המשפט העליון, אשר הפרופסור, זה רק בהמאה קטנה.

אולם "כס המשפט" היה מלא לגמרי; אנשים ישנו על הרצפה, בערערים, וגם המסופים כבניה את הדין שיה אורגנו נסדף תל אביב של העמותה למשפט ציבורי, המכון לקרימינולוגיה ולמשפט פוליטי והפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב, תלמידי שהושמטעו ברבישיה שירסמו "בליליים", כתב העת של הפקולטה, האפיו נסבו יותר להפתח עי שיקולו את ניתוחם המדיני ככתוב הציטוטים שלהלן בחברת מקוט עים ואולי לא מדויקים להחליטין, אך הם משקפים תחושה קשה שכות המשפט העליון נכשל בפרשת המגרשים. גם כתב העת "משפט ומסלה" הוציא בפי קולטה למשפטים של אוניברסיטת חיפה, עומד למרס מאמר ביקרתי על הכרעת בניץ בפרשת המגרשים; מחברו הוא הדין אילי בגבניה של האוניברסיטה העברית וכוחתו - "גורש ומשפט", שי לו רוסט שני כמות הפרופסורים למרחן ביקורת מוכיחה כה נוקבת על בית המשפט העליון שמסקת תחושה של איננות כללית מרמת מוסקת זו תחושה שהציבור הרוכב עוד לא מרע עלו.

פרופסור קנת מן, ראש המכון לקרימינולוגיה ולמשפט פוליטי:

ממצאים שמפרסם הפרופסור אפרים יעד מדיים ש-78% מהדיאורטס תוגנים אמן בבית המשפט העליון, אך, אולם רק 34% מקבלים את התערבותו בהכרעות בשיחוק. 46% דוחים אותה: במלים אחרות, רוב הישראליים מתנגדים לכך שנית המשפט העליון יפקח על השלמותו בתחום שבו מסמכות הרבה ביותר. מסיק בניץ שתהיה את גידוש הפלשתינאים תאמה את פית הציבור. כפי שכמטאו גם במשאל "דיעות אחרות" נוצר 91% מאתגאליים המסו בגידוש. זה מסמך כיצד מוהיה הסמכה בין השופטים.

דין זאב מלא. ידיר נסדף תל אביב של העקרונות למשפט ציבורי:

החבר שצבינצ'ר אינו חזק דין לעמוד מול ממשלה נעשה ורעית ציבור נוצרת. בניץ לא פעל כמוסר